

התיידדותי איתה. חיינו חברות בדם ובנפש. נחתי לה את הכספים שביקשה ממני מבלי לחשוב הרבה.

„היה בינינו קשר הדוק. חיינו גם מבלות יחד. לקחתי את אהובה ליס-המלה, ובכל מיני מקומות אחרים. עד שהיא בגדה בי, וסירבה להחזיר את הכסף שנתתי לה. אבל איך אפשר לחשוב, שאני עשיתי לה דבר כזה? ששמתי לה פצצה בדלת? לי יש לב טוב. אין לי לב לעשות דבר כזה. יש לי ילדים ואני רוצה להביא אותם בדרך הטובה.“

מי היא אהובה גזית — האשה שהצילי חה להתיידד עד כדי כך עם זונה ותיקה שהצליחה להוציא ממנה 10,000 ל"י? אהובה היתה אשתו של סגן-אלוף גזית. במשך 12 שנה, ילדה לו ארבעה ילדים. בעזרת הוריה בעלי-האמצעים, ומעמדו הרם של בעלה, ניהלה חיי-מותרות ורווחה על רמה גבוהה ביותר. דירה מרור-

פרקליט אדוני הרבה אויבים

חת. מכונת פרטית ונסיעות לחוץ-לארץ היו עבורה דברים מובנים מאליהם. המצב השתנה כאשר אביה נפטר. אמה האלמנה לא יכלה להמשיך לספק לבתה כספים כמקודם. משכורתה של בעלה — היתה רק משכורת צבאית. ההגיון דרש שאהובה תתאים את עצמה למציאות החדש והתמצצם את הוצאותיה. אולם היא סירבה אפילו לשמוע על כך: היא לא ידעית בלונדון, בפאריס, באמסטרדם — והיא הרגישה חובה לעצמה לבקר אצלם לפחות פעמיים בשנה. לקבלות-הפנים הרבות אליהם הוזמנה, היתה חייבת להופיע כל פעם בשמלה חדשה. והיה עליה גם, כמובן, לארגן קבלות-פנים ומסיבות בביתה. אהובה נשארה אלמנה עם ארבעה ילדים. מחברות-הביטוח היא קיבלה, לדבריה, מקדמה של 70 אלף לירות. כסף זה יכול היה להספיק לה לשלם את חובותיה ולארגן מחדש את חיה, תוך שהיא מתפרנסת למחייתה מדקורציות-פנים או קוסמטיקה, שני מיקצועות בהם התמחתה.

אולם אשת-החברה היפהפיה לא היתה מסוגלת לוותר על חייה-הזוהר והמותרות גם לאחר שהתאלמנה. במקום להחזיר חובות, השקיעה את כספה בעסקים, הפסידה את כולו — ונכנסה לחובות נוספים.

צ'קים

ללא כיסוי

הפרץ הסנסאציוני ביותר בפרשת הסתבכותה של אהובה גזית, התגלה כאשר נחשדה בזמנו בהוצאת 200 אלף לירות במירמה. הפרט: אשת-החברה ניסתה לשלם את חובותיה — בגופה. גילה זאת אחד מקורבנותיה, אברהם חלמיש. בעל חנות רהיטים בתל-אביב: „אהובה באה לחנות שלי, וקנתה רהיטים טיים באלפי לירות. תמורתם היא נתנה לי צ'ק. כשמסרתי את הצ'ק לפרעון, הוא חזר עם הסימון הידוע לשימצה נא לפנוח למושב. ניגשתי לביתה בל ביום. פתחתי לי את הדלת בבת הבת החמש. גברת גזית שכבה במיטתה. מכוסה בשמיכה דקה. כשביקשתי את הכסף, היא נתנה לשמיכה ליפול, וגילתה לי את גופה העירום. אבל זה לא עזר לה. אמרתי לה שאני רוצה את הכסף. רק את הכסף. היא הציעה לי אז לנסוע ללונדון על חשבונה, לקבל שם את הכסף מעורך-הדין שלה. היא טענה

שאני יכולה להעביר את הכסף ארצה באופן רשמי, ומשתלם לה לשלם לי את הנסיעה. החלטתי להתייעץ תחילה בעורך-דין שלי, וקבענו פגישה נוספת.“ אהובה גזית לא הופיעה לפגישה. נעצרה באותו יום, ונידונו בסופו של דבר לי מאסר.

יחי

הרושם

המאסר לא פתר את התעלומה שאפפה את הפרשה מרגע שהתפוצצה החוצה: כיצד אירע שאנשי-עסקים מנוסים הללו לא סיכומים כה נכבדים? נכון שרבים מהם היו ירידיה וידידי-משפחה ותיקים. נכון שהיא היתה אשה יפהפיה. יתכן שגברים נוספים יכולים לספר על סצינות עירום במיטה, דוגמת אברהם חלמיש. אך כל זה עדיין לא היה סיבה מספקת לתת עשרות אלפי לירות לאשה, הידועה מזה שנים כשקועה בחובות.

סיפר אז אחד מידידיה הנדיבים, עולה בעל-אמצעים מסקנדינביה: „היכרתי את אהובה לפני מיספר חודשים בקבלת-פנים אצל ידידים משותפים. אנשים מכובדים, ידועים בארץ. היא עשתה רושם כביר, יפה, אלגנטית. בעלת כושר-שיחה א-טליגנטי ומבדר. אשתי והיא הפכו מייד לחברות.“

„כחודש לאחר שהיכרנו, היא ניגשה אלי יום אחד וסיפרה לי סיפור נוגע-ללב. היא לוותה כסף מאדם מסוים, וזה דורש פיתאום שהיא תחזיר לו לפני הזמן. לי דבריה, נמצא כל כספה, המסתכם באלפי לירות שטרלינג, באנגליה — וזה יקח לה חודשים להסדיר את העברתו לארץ. „האמנתי לה בלי היסוס. שאלתי אותה לכמה היא זקוקה. היא אמרה לא הרבה, 8,400 ל"י. נתתי לה את הכסף, בלי לחשוב פעמיים, ולקחתי ממנה צ'ק דחוי לחודשיים תמורתו. היא עשתה כזה רושם טוב, של אשה מהימנה, בעלת כסף, ואם כל-כך מסורה לילדיה — שעוד הוספתי ואמרתי לה, שאם היא תצטרך את הכסף לזמן ארוך יותר, שרק תגיד, זה לא דחוף לי. אבל אחרי חודש ימים התחלתי להרגיש שמשוה לא בסדר. למרות שהיו לה חובות של אלפי ל"י, היא היתה נוסעת כימעת כל שבוע למיספר ימים עם הילדים לאיזה מלון מפואר. התחלתי לדאוג. אשה אלמנה, שאין לה הכנסה — וחיה כמו נסיכה. „כשהגיע זמן פרעון הצ'ק הלכתי לבנק. נעשה לי חושך בעיניים. הפקיד צחק לי בפנים. הוא אמר שהחשבון שלה סגור מוזן. אין בו גרוש.“

רצתי מייד לאהובה. היא נתנה לי צ'ק אחר, לעוד חודש. כמובן שגם לצ'ק הזה לא היה כיסוי. כך היא דחתה אותי בלך-ושבו, בסיפורים אלגנטיים במשך שבועות. למרות הכל לא רציתי ללכת למשטרה. אמא שלה התחתנה בדיוק באותו זמן עם איזה אמריקאי, וחשבתי שאולי הוא עשיר ואני אקבל את המגיע לי. אבל בעלה החדש מת כעבור חודש ולא יצא כלום. „אז הבנתי שהכסף אבוד. הלכתי למשטרה. אמרו לי שם שאני לא הראשון, ושיכמעט אין לי סיכוי לראות את הכסף.“

לא פושעת

סתם

הבת שלי איננה פושעת, היא פשוט נשברה, התייפחה, בעת המשפט. אמה של אהובה — שעשתה היתה הקורבן המיועד למעשיה של בתה. „היא לא יכלה לעמוד בכל הצרות שפלו עליה ונשברה. אנחנו חיינו משפחה עשירה מאוד. היו לנו בתי-חרושת ומיגרשים. לאהובה אף פעם לא היה חסר שום דבר. גם אחרי שהתחתנה היו לה חיים טובים. בעלה היה קצין גבוה בצבא, היא הסתובבה תמיד בחוגים של החברה הגבוהה. ואנחנו עורנו לה תמיד כשהיה חסר לה כסף. עד שבעלי מת היא לא ידעה מה זה דאגה. והיא היתה תמיד אם מסורה מאוד לילדיה. תמיד רצתה רק שלא יחסר להם כלום. וכשבעלה מת, זה שבר אותה. וכשי ראתה שכולם נותנים לה כספים בקלות, היא חשבה שאפשר להמשיך.“

ואכן, היא המשיכה — גם לאחר המאסר. לרוע מזלה, היא החלה חולבת גם ידידים וידידות מסוג אחר — מסוג מכריה של אתי להידוס. איתה התיידדה מאוד. ואצל ידידים וידידות מסוג זה, אין חוכמות. אצלם — לא רצים למשטרה, כשיש בעיות. אצלם, פותרים בעיות בלבנייה-בלה.

במדינה

ישראל השנייה

„השוטרים הרביצו

לאנשים שצעקו“

„זה היה כמו הפגנה. השוטרים רצו לקחת את משפחת רוזוולי בכוח ולזרוק אותם. כל תושבי המעברה באו מהר, ור התחילו לצעוק נגד השוטרים ולקלל את תם. אז השוטרים התחילו להרביץ מכות לאנשים שצעקו נגדם. גם אני קיבלתי מכות משוטרים אחד, אחרי ששאלתי אותו לאן אני צריך ללכת עכשיו.“

שאלתו של חיים צור (18) אל השוטרים לא היתה רטרורית. שכן צור נותר כצור יקוב, ללא קורת גג מעל ראשו.

צמירת לחי. פעולתה הנמרצת של המשטרה, שגרמה להפגנת-הזעם של תושבי מעברת נוף-ים, שליד הרצליה, כוונה, במקורה, רק נגד משפחת רוזוולי. חיים

בתום הפינוי, הועברה המשפחה לאזבסי טון אחר, בקצה שני של המעברה. דירת שני חדרים מסכנים, בהם יתגוררו חמש הנפשות. תיקרת קרטון קודרת, מקושטת בכתי-מייסחב גדולים. „התינוקות רק עכשו חזרה מבית-החולים מדלקת-ריאות“, מספר רת יהודית רוזוולי, תוך שהיא מחליפה חיתולים לפעוטה. „עכשו אנחנו צריכים לגור בחור הזה.“

אבל אפילו החור הזה היה טוב יותר ממה שרצו לתת למשפחה קודם לכן. „רצו לשלוח אותנו לרעננה“, אומר חיים רוזוולי. „להכניס אותנו לדירה של חדר אחד. חמש נפשות — בחדר אחד. לא הסכמנו, ואז פרצה כל המהומה. רצו לקחת אותנו לשם בכוח, ואז כל התושבים באו לעזור לנו. המשטרה הזמינה תעבורות. באו יותר משלושים שוטרים.“

מזל. בני-הזוג רוזוולי מתגוררים במעברת נוף-ים מאז עלו ארצה ממרוקו. חיים עובד בתעשייה הצבאית, אין לו כל אפשרות לרכוש דירה, וגם לא תהיה לו. הוא חשב שגרוע יותר כבר לא יכול

מפונה רוזוולי — בלי דירה

מפניה ורהיטיה — ובלי סיכוי לדירה

להיות, כשפרצה השריפה. „עוד היה לנו מזל“, מספרת יהודית. „חיים היה ישן עם הילדים בצריף. פתאום באה שכנה, אמרה לי הצריף בוער, באתי בריצה, ראיתי ש-חיים כבר מוציא את הרהיטים החוצה. היה מזל שהאש התחילה בחלק השני של הצריף, בדירה של צור. לפחות הדברים שלנו לא נשרפו.“

לצור עצמו לא היה מזל כזה. בזמן השריפה, היה באילת. כשהחזר, גילה כי נותר ערום ועריה בעולם. „היו לי שם דברים ב-18 אלף ל"י“, סיפר. „כל הבגדים שלי. טיפיקורדר, סטיפון, גיטרה. הכל הלך.“

מאחר שהוא לא פלש לגן-הילדים, יחד עם שכניו, ומאחר שהיה רווק, לא טרה איש לדאוג לצעיר למקום מגורים אחר. „זה כבר הצריף השישי שנשרף כאן ב-שנתיים האחרונות במעברה“, אמר צור. „מזל שאף אחד לא נשרף עד עכשו. אולי רק אם מישהו יישרף, ייזכרו שגם אנחנו בני-אדם. ויתנו לנו דירות כמו לי בני-אדם.“

יהודית רוזוולי ושלוש בנותיהם — מזל (4), אורית (2), וגלית בת שמונת החודשים — התגוררו, עד השבת האחרונה, באזבסטון דרמשפחתי בלב המעברה, הי ניצבת עדיין, במיטב המסורת של ראשית שנות המדינה, כסטרית-לחי מעליבה לי-ישראל הראשונה והשבעה.

בשבת, התלכח האזבסטון של משפחת רוזוולי ועלה באש. המשפחה, שנותרה לי-לא קורת-גג, פלשה לגן-הילדים הסמוך. השתכנה שם. דייר הדירה השניה באזבסטון, חיים צור, עבר ללון אצל חברים.

דלקת ריאות רתינוקת. ביום ה-שני בצהריים כבר היתה המשטרה בגן-הילדים. נחושה בהחלטתה לפנות את הפוליסים. למרות התנגדות המשפחה, הועלו חפציה של המשפחה על טנדר. בשלב זה, הפך הפינוי להפגנה. לאחר שקהל תר מפגינים פוּר, נמשך הפינוי, כשאם ה-משפחה מתרוצצת בין השוטרים, מנסה להשיגה על שלוש פעוטותיה ועל שלמות רהיטיה גם יחד.